

STAR TREK®

VOLÁNÍ OSUDU

KNIHA I
BOHOVÉ
NOCI

DAVID MACK

BROKILON

STAR TREK: DESTINY, BOOK 1

GODS OF NIGHT

™, ® and © 2008 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2017 by Albert Balatka et al
Cover © 2017 by Cliff Nielsen, Jakub Schejbal
Cover Design © by Alan Dingman
Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-370-6 (pdf)

STAR TREK

VOLÁNÍ OSUDU

KNIHA I
**BOHOVÉ
NOCI**

DAVID MACK

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti

#5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy,

#13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Titan: Mezi dvěma světy, **Titan:** Černý král, **Titan:** Orionovi psi
Odpor

Q: Otázky a odpovědi

Před zneuctěním

Titan: Meč Damoklův

Větší než pouhý součet

Volání osudu: Kniha I - Bohové noci

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök

Teorie strun: Kniha první - Koheze

Teorie strun: Kniha druhá - Fúze

*Pro mámu a tátu, kteří mi dali víc,
než jim kdy mohu splatit*

Historikova poznámka:

Prolog se odehrává v roce 2373, zhruba týden po událostech epizody Deep Space Nine „*Děti času*“. Hlavní část příběhu potom začíná v únoru 2381, šestnáct měsíců od porážky prétora Shinzona v Bas-senově zlomu (*Star Trek: Nemesis*) a čtyři týdny od zničení světů Barolia a Acamar (román *Star Trek: Nová generace – Větší než pouhý součet*).

Retrospektivní části začínají tam, kde jsme se s *Columbií* setkali naposledy, tedy rokem 2156 (román *Star Trek: Enterprise – Romulanská válka: Pod křídlem dravce*), a pokračují až do roku 2168.

Der Krieg findet immer einen Ausweg.
(Válka si vždy najde cestu.)

– Bertold Brecht, *Matka Kuráž a její děti*
scéna 6

PROLOG

2373

Byla to neživá slupka – se zlomenou páteří a potrhanou kůží. Mamutí forma zpola pohřbená v přesypajícím se písku obří duny. A bylo to ještě krásnější, než jak si Jadzia Dax pamatovala.

Její druhý hostitel, Tobin Dax, před více než dvěma sty lety sledoval, jak pozemská vesmírná loď *Columbia* NX-02 opouštěla svůj suchý dok, když se vydávala na misi, o které nikdo netušil, že bude poslední. Tobin řídil kalibraci jejích warpových cívek na pravoboku.

Osten smutné nostalgie zastřel Jadziiny myšlenky, zatímco stála na přídi uzemněné lodi a hleděla na její roztržitěnou pravou gondolu, která se uprostřed zkroutila a ležela částečně zavátá suchými vlnami pouště.

Inženýři z *Defiantu* se hemžili po hlavním trupu. Tri-kordéry sbíraly údaje, zatímco si lidé chránili obličej před drsným bičováním horkým větrem plným písku. Za nimi se rozkládaly křehké vrcholky nehostinné krajiny – výhled na duny barvy pšenice, vytvarované neutuchajícím vichrem stoupavých vzdušných proudů, pusté a opuštěné pod sinavou oblohou.

Jadzia se považovala za šťastnou, že kapitán Sisko byl ochotný schválit další planetární průzkum tak brzy poté, co je náhodou zavedla do nebezpečí na Gaie IV, kde bylo osm tisíc životů vymazáno z historie pouhým nevypočítatelným vrtochem jednoho milence. I když se posádka těšila na návrat na stanici, jak rychle to jen půjde, Jadziina zvědavost, jakmile už byla jednou probuzena, se nikdy nedala ukojit. Malý odraz senzorů ji přivedl na tuto nepojmenovanou, neobydlenou planetu.

Náhly poryv větru šlehl jejím dlouhým černým copem přes rameno. Odhodila ho z obličeje dozadu, zatímco mžourala do oslepující rudé záře stoupajícího slunce. Pár metrů od sebe uviděla mihotavé světlo humanoidního tvaru. Pronikavé hučení transportního paprsku se utopilo v mollových akordech skučení zdejšího větru, a jak zvuk a záře zeslabovaly, přes zkroucené plátování trupu k ní vykročila silueta Benjaminu Siska.

„To je ale nález, starouši,“ řekl zaraženě. Běžně by byl z takového nálezu nadšený, ale rána nedávných událostí byla příliš čerstvá a hrozba války příliš bezprostřední na to, aby si to kdokoli z nich příliš užíval. Rozhlédl se a pak se zeptal: „Jak to jde?“

„Pomalu,“ odpověděla Jadzia. „Vylodili jsme se kvůli průzkumu, ne zachraňovacím pracím.“ Rozešla se a kývla na něj, aby ji následoval. „Pozorujeme zde neobvyklé subatomární poškození pláště. Nejsme si ještě jistí, co to znamená. Jistě víme jen to, že *Columbia* se zde nachází zhruba dvě stě let.“ Došli k přednímu okraji hlavního trupu, kde síla nárazu oloupala kovovou kůži hvězdné lodi, až odhalila duraniovou nosnou konstrukci. Inženýři z *Defiantu* tu nainstalovali širokou, mírně se svažující rampu, protože původní průlezy byly během staletí zanesené navátým pískem.

Jak sestupovali do lodi, Sisko se zeptal: „Byli jste schopni

identifikovat někoho z posádky?“ Ozvěna jejich kroků byla přidušená, pohlcovaná dutinou pod rampou.

„Nenašli jsme žádná těla,“ odpověděla Dax, překřikující nemelodický řev větru, jenž se protahoval chodbami *Columbie*. „Vůbec žádné pozůstatky.“ Její kroky skřípaly na pískem pokrytém plátování paluby, zatímco jej vedla do jádra lodě.

Prašný oblak ve vzduchu byl prošpikován úzkými slunečními paprsky, které si našly cestu tmavým vrakem. Když se vzdálili od sporadického světla hlouběji do ponurých stínů paluby D, měla Dax pocit, že zahlédla krátké záblesky namodralého světla, jež se pohybovaly za zohýbanými přepážkami, na hranici jejího zorného pole. Avšak když se za nimi otočila, našla jenom temnotu, a tak zavrhlá záblesky jako prchavé obrazy klamající její sítnici, když se oči přizpůsobovaly temnotě uprostřed lodě.

„Je možné,“ zeptal se Sisko, když překračoval zkrivenou překážku ze zřícené vzpěry, „že opustili loď a usídlili se někde na planetě?“

„Možná,“ řekla Dax. „Ale většina jejich vybavení je pořád tady.“ Prodrala se změtí popadaných kabelů a podržela ji stranou, aby mohl prolézt i Sisko. „Tahle poušť se ve všech směrech rozkládá devět set kilometrů,“ pokračovala. „Mezi námi, nemyslím si, že by se dostali moc daleko vybavení pouze oblečením, co měli na sobě.“

„Dobrá postřeh, ale myslím, že je to sporné,“ řekl Sisko, právě když obloukem vcházeli do dlouhého koridoru se závěsy z pavučin a vyrušili hustou snůšku malých, ale nebezpečně vypadajících domorodých členovců. Desetinohá stvoření se rychle rozprchla do prasklin mezi přepážkami a palubou. Jadzia se oklepala a chytla Benjaminovi paže. „Vždycky někde jsou,“ dodala znechuceně. Podíval se na ni a s úsměvem pokračoval: „Neočekávám, že najdeme

přeživší z dvě stě let starého vraku, ale rád bych věděl, co stará pozemská loď s *warpem 5* dělala v kvadrantu Gama.“

„To jsme dva,“ odvětila Dax, když zahýbali za další roh do slepé uličky, kde se Miles O'Brien krčil pod nízko visícím spletcem drátů a zastaralými obvody panelů – zbytkem ovládacího panelu hlavního počítače *Columbie*. „Náčelníku,“ zavolala Dax, aby ho upozornila, že přichází. „Povedlo se?“

„Ještě ne,“ řekl obtloustlý inženýr. Jeho nakrátko ostríhané kudrnaté světlé vlasy byly spletené potem a prachem. Oba důstojníci si mu stoupli za zády, zatímco pokračoval svým nevrlym irským přízvukem: „Je to zatracenej muzejní kousek, tak je to. Náš trikordér se s tím nedomluví a já v databázi *Defiantu* nemůžu najít žádný adaptér pasující do těchhle vstupů.“

Sisko se naklonil k O'Brienovi a pravou rukou se opřel o inženýrovo levé rameno. Dax balancovala po pravé straně za ním. Kapitán si promnul drátěnkovou kozí bradku a řekl: „Paměťové banky jsou nedotčené?“

O'Brien se začal pochechtávat, ale rychle toho nechal. „No... jsou tu,“ řekl. „Jestli funkční, to je otázka. Nemůžu je s tím vybavením, co mám k dispozici, ani zapnout.“

Dax se zeptala: „Jak dlouho bude trvat výroba adaptéru?“

„Jen pro napájení?“ zeptal se řečnický O'Brien. „Tři hodiny, možná čtyři. Musel bych to trochu prozkoumat, aby to začalo spolupracovat s EPS vedením.“ Odvrátil se od gordického uzlu elektroniky čelem k oběma důstojníkům. „Dostat se k těm datům, to bude teprve výzva. Nikdo nepracoval s takovým jádrem víc než sto let.“

„Dejte mi číslo, náčelníku,“ řekl Sisko. „Jak dlouho?“

O'Brien pokrčil rameny. „Pár dní, nejmíň.“

Siskovi ztuhla čelist a vrásky na jeho hnědém čele se prohloubily, když se nesouhlasně zamračil. „To není odpověď, ve kterou jsem doufal,“ prohlásil.

„Nejlepší, co zmůžu.“

S těžkým povzdechem a ohnutými rameny Sisko vypadal, že se odevzdal nevyhnutelnému. „Dobře. Pokračujte, náčelníku. Dejte nám vědět, když pokročíte.“

„Ano, pane,“ řekl O'Brien a otočil se zpět k práci.

Dax a Sisko se vrátili stejnou cestou, kudy přišli, a na křižovatce se potkali s majorem Kirou. Bajoranka vedla průzkumné týmy hledající stopy po posádce. Její karmínově zbarvená uniforma byla šmouhatá tmavě šedými skvrnami od prachu a špíny a jemné částičky obojího ulpěly na jejích krátce zastřižených rusých vlasech. „Dokončili jsme průzkum,“ řekla a její oči nervózně těkaly zpět do chodby. „Není tu ani známka po posádce nebo někom jiném.“

„Co třeba škody po boji?“ zeptal se Sisko. „Možná je nalodili a zajali.“

Kira rychle zavrtěla hlavou. „To si nemyslím. Veškeré poškození, které jsem viděla, odpovídá nouzovému přistání. Na vnitřních přepážkách tu nejsou žádné zbytky po výbuchu, žádné známky po střelbě ze zbraní. Ať se tu stalo cokoli, přestřelka to nebyla.“ Kývla hlavou k východu a dodala. „Můžeme teď odejít?“

„Co se děje, majore?“ zeptal se Sisko, jenž v reakci na Kiřino zřejmé podráždění zbystril pozornost.

Bajoranka vrhla další nepříjemný pohled do chodby a při otočení zpět k Siskovi a Dax se zamračila. „Je tu něco uvnitř,“ řekla. „Nemůžu to vysvětlit, ale cítím to.“ Vrhla nedůvěřivý pohled na strop a dodala: „Sleduje nás tu *borhyas*.“

Sisko se ohradil: „Duch?“ I když se moc snažil tolerovat Kiřino náboženské přesvědčení, někdy ho rozhořčovala její ochota přijmout pověry. „Vážně mi chcete říct, že si myslíte, že tu straší?“

„Já nevím,“ řekla Kira, podle všeho otrávená, že musí obhajovat své instinkty před přáteli. „Ale něco jsem slyšela

a cítila, jak mi vstaly chlupy. A neustále vidím světelné záblesky ve tmě –“

Dax ji přerušila: „*Modré záblesky?*“

„Ano!“ reagovala na Jadziino potvrzení nadšeně Kira.

Sisko zavrtěl hlavou a znovu vykročil kupředu. „Už jsem slyšel dost,“ řekl. „Vraťme se na *Defiant*.“

Kira a Dax srovnaly tempo s jeho a šli zpět do oddělení, skrze něž na *Columbii* vstoupili. Sisko pochodoval rychle a Dax se musela snažit, aby s ním udržela krok, když mířil k vršku rampy.

„Benjamine,“ oslovila ho Dax, „myslím, že bychom měli provést detailnější průzkum. Kdybych měla trochu víc času, možná bych společně s náčelníkem mohla najít způsob, jak pomocí vlečného paprsku *Defiantu* vyzvednout *Columbii* zpět na orbitu a –“ Byla přerušena pípáním Siskova komunikátoru a následně Worfovým hlasem.

„*Defiant* kapitánu Siskovi.“

Sisko odpověděl, aniž by přerušil krok: „Poslouchám.“

„Dálkové senzory zaznamenaly dvě jem’hadarské válečné lodě přibližující se k této soustavě,“ řekl Worf. „Předpokládaný čas přiletu devět minut.“

„Vyhlaste pohotovost a začněte přenášet technický personál,“ nařídil Sisko, zatímco stoupal po rampě do záře denního světla. „Počkejte na můj rozkaz přenést velící tým.“

„Rozumím,“ odpověděl Worf. „*Defiant* konec.“

Zpět na vrcholku zdeformovaného trupu lodi se Sisko zastavil a otočil k Dax. „Je mi líto, starouši. Záchrané práce budou muset počkat.“

Kira se zeptala: „Máme umístit demoliční nálož?“ Dax i Sisko reagovali popletenými výrazy, což pobídlo Kiru, aby to rozvedla. „Abychom zabránili tomu, že Jem’Hadarové obsadí loď.“

„Pochybuji, že najdou něco víc než my,“ odvětil Sisko.

„*Columbia* je přes dvě stě let stará, majore – a technicky vzato to není ani loď Federace.“ Zvedl ruku, aby si zastínil oči před ranním sluncem. „Navíc, udržela si svá tajemství až doposud. Myslím, že ji můžeme nechat být i nadále.“

Dax ho pozorovala, jak kráčí k vrcholu primárního trupu. Všude kolem něj, ve skupinkách po čtyřech nebo pěti, mizely skupiny inženýrů ve světélkujícím třpytu, jak byli přenášeni zpět na obíhající *Defiant*. Silueta Siskova těla se rozpustila ve sluneční záři, až byl kapitán jen malou postavičkou před ohnivou oblohou. Kira kráčela po jeho pravém boku, nenucená a uvolněná jako někdo, kdo tam vždy patřil.

Siskův hlas se ozval z Jadziina komunikátoru. „Velící týme, připravte se k přenosu.“

Pod nohama jí ležela rozbitá šedá impozantní *Columbia* – prázdný hrob skrývající nevyřčená tajemství. Bolelo ji opustit tuto záhadu dříve, než ji měla čas rozluštit... ale Dominion byl v pohybu a válka si kladla vlastní požadavky.

1

2381

Kapitánka Ezri Dax stála na přídi *Columbie* a tiše si přála, aby se návrat k vraku lodi neukázal být chybou právě v době, kdy si Hvězdná flotila nemohla chyby dovolit.

Inženýři a vědečtí specialisté z její posádky se hemžili na zchátralé lodi s warpem 5. Její slupka byla zpola pohřbená neúnavným přesýpáním pouště, jak si to ještě jako Jadzia pamatovala z poslední návštěvy před více než sedmi lety. Odpolední slunce pražilo se skoro hmatatelnou silou a mihotající vlny tepelné distorze se čeřily nad trupem vraku vydrhnutým pískem. Ruce Dax, běžně studené jako u jiných spojených Trillů, byly teď teplé a vlhké od potu.

Nadporučík Gruhn Helkara, hlavní vědecký důstojník *Aventine*, vystoupal po rampě skrz trhlinu v trupu a s úsměvem k ní přistoupil. Na zplihle vlnkovaném obličej hubeného Zakdorna nešlo o často viditelný výraz.

„Dobré zprávy, kapitáne,“ řekl, jakmile byl ve slušné konverzační vzdálenosti. „Převodník funguje. Leishmanová právě zapíná počítač *Columbie*. Myslel jsem, že byste se mohla chtít podívat.“

„Ne, díky, Gruhne,“ odpověděla mu. „Raději bych zůstala tady nahoře.“

Jedna z výhod toho být kapitánem spočívala v tom, že když nechtěla, Ezri už nemusela své jednání kolegům vysvětlovat. To ji ušetřilo možné ostudě, když by musela přiznat, že jí dnešní předchozí procházka po *Columbii* pořádně nahnala hrůzu. Když prohlížela palubu D, byla si téměř jistá, že viděla ty samé přízračné modré záblesky, skrývající se na hranici zorného pole, jako před sedmi lety.

K její nelibosti několikanásobné senzorové skeny a kontroly trikordérem nezaznamenaly na *Columbii* nic neobvyčejného. Možná to byla jenom její představitivost nebo optický klam, jenže ona na vlastní kůži cítila to elektrizující brnění popisované Kirou, a byla přemožena touhou dostat se co nejrychleji z temných chodeb vaku.

Zdvojnásobila bezpečnostní opatření na planetě, ale o myšlence, že by na lodi strašilo, se vůbec nezmínila. Jednou z nevýhod toho být kapitánem byla neustálá nutnost zachovávat zdání racionality, a vidění duchů do toho nepatřilo – ani trochu.

Helkara zamžoural na spalující bílou oblohu a z čela si dlaní setřel lesklý pot nahoru až ke kštici černých vlasů. „Při bozích,“ řekl a prolomil tak jejich dlouhé trapné ticho, „je možný, aby teplota tady venku ještě stoupla?“

„Jistě,“ řekla Dax, „je to možné.“ Kývla ke klenutému modulu lodního můstku. „Pojďte se mnou.“ Dvojice šla nahoru po mírném sklonu trupu, zatímco ona pokračovala. „Jak jste daleko s metalurgickou analýzou?“

„Ta je téměř hotová, pane. Měla jste –“ Přistihl se. „Pardon. Jadzia Dax měla pravdu. Zaznamenali jsme molekulární distorzi v nosné konstrukci odpovídající silnému subprostorovému tlaku.“

Dax dychtila po detailech. „Co bylo příčinou?“

„Nelze to říct s jistotou,“ odvětil Helkara.

Zamračila se. „Jinými slovy, nevíte.“

„No, ještě nejsem připravený učinit závěry. Sice nemám dostatek údajů k formulování hypotézy, ale moje testy vyloučily několik přímočarých odpovědí.“

„Jako například?“

„Extrémní warpová rychlost,“ vyhrkl Zakdorn, zatímco oklikou obešli velikou trhlinu, kde se dva sousedící pláty trupu zkroutily ostře dovnitř. „Červí díra, víry kvantového proudu, iconijská brána, cestování časem a taky vliv Q.“

Povzdechla si. „To nám toho nezbyvá moc, z čeho by se dalo vycházet.“

„Ne, to nezbyvá,“ řekl. „Ale mám rád výzvy.“

Dax si všimla, že se ji snažil nepředběhnout. Jeho nohy byly delší než její a měl tendenci chodit svižně; zrychlila tedy krok. „Pokračujte, Gruhne,“ vybídla ho, když se blížili k vrcholu talíře. „Něco přesunulo tuhle loď přes celou Galaxii. Potřebuji vědět, co to bylo, a to brzy.“

„Rozumím, kapitáne.“ Helkara pokračoval na zád k houfu inženýrů sestavujících objemné vybavení, které by mělo být schopné důkladnějšího rozboru podivně zatížené subatomární struktury *Columbie*.

Ezri se v hlavě zmítaly vzpomínky jako hejna ryb v bohatých lovištích. Jadzia popsala neobyčejné zvláštnosti, které senzory *Defiantu* objevily v trupu *Columbie*, a informovala Hvězdnou flotilu o teorii, že údaje by mohly obsahovat vodítko k novému subprostorovému fenoménu. Admirál Howe z Oddělení výzkumu a vývoje Hvězdné flotily ji ujistil, že její zpráva bude prošetřena. Jenže když potom za necelé dva měsíce propukla válka s Dominionem, její návrh na záchranné práce na *Columbii* byl odložen stranou – odeslán do virtuálního koše mrtvých flotilních projektů.

A tam také zůstal – zapomenutý téměř osm let. Dokud

Ezri nedala Flotile důvod vzpomenout si na něj. Záchranné práce na *Columbii* se staly prioritou ze stejného důvodu, jako když byly zmařeny: probíhala válka. Před sedmi lety byl nepřitelem Dominion, tentokrát Borgové.

Pět týdnů předtím, než začal první útok, vyhnuli se Borgové veškeré propracované pohraniční obraně a federačním systémům včasného varování. Bez jakýchkoli známek po transwarpové aktivitě, po červích dírách nebo branách, se objevily v srdci federačního prostoru krychle a zahájily bleskový útok na několik světů. Při obraně systému Acamar se tak *Aventine* ocitla ve své úplně první bitvě, a nešlo o nic jiného než o zabránění úplnému vyhlazení celé soustavy. Když bylo dobojováno, víc než třetina posádky lodi zahynula – včetně jejího kapitána a prvního důstojníka, čímž se tehdy druhá důstojnice, nadporučík Ezri Dax, ocitla na velící pozici.

O týden a tři borgské útoky později jmenovala Hvězdná flotila Ezri trvalou kapitánkou *Aventine*. Tou dobou si již vzpomněla na Jadziinu hypotézu o *Columbii* a připomněla Flotile její sedm let starou zprávu, že loď s warpem 5 během zhruba deseti let po jejím zmizení nějak překonala vzdálenost více než sedmdesát pět tisíc světelných let. Na což by jinak *Columbia* k letu vlastními silami potřebovala více než tři a půl století.

Ezri ujistila velení, že vyřešení záhady, jak *Columbia* přeletěla Galaxii bez použití kteréhokoli ze známých pohonů, by snad mohlo objasnit, jak začali Borgové dělat to samé. Z její strany šlo tak trochu o nadsázku. Nemohla slíbit, že by její posádka byla schopná učinit přesvědčivý objev, jak *Columbia* našla cestu do tohoto vzdáleného opuštěného místa svého posledního odpočinku. Nebo že by snad existovalo jakékoli spojení s nejnovější řadou borgských nájezdů do federačního prostoru. Očividně to *Columbii* trvalo roky dostat se sem, zatímco se zdálo, že Borgové se

skoro okamžitě přesouvali z domácího území v kvadrantu Delta. Pojítko bylo přinejlepším chatrné.

Dax měla jenom předtuchu, kterou se rozhodla následovat. Pokud měla pravdu, byl by to vynikající začátek jejího prvního velení. Pokud pravdu neměla, bude to velení pravděpodobně poslední.

Chvilé introspekce byla přerušena slabými vibracemi a dvojitým melodickým tónem z jejího komunikátoru. „*Aventine* kapitánce Dax,“ pronesl její první důstojník, komandér Sam Bowers.

„Prosím, Same,“ řekla.

Zněl unaveně. „Právě jsme obdrželi další prioritní zprávu z velení Flotily,“ řekl. „Myslím, že tuhle budeš chtít přijmout sama. Je to admirál Nechayeevová a chce odpovědi.“

A padla kosa na kámen, pomyslela si Dax. „Tak dobře, připravena k přenosu. Přijmu to ve své pracovně.“

„Provádím.“

Dax se otočila čelem k přídi *Columbie* a potlačila obavy z ohlášené zprávy od Nechayeevové. Mohlo to být vlastně cokoli: taktická instruktáž, nové informace o *Columbii* z Oddělení pro výzkum a vývoj, aktualizované specifikace pro experimentální proudový pohon... ale Dax ze zkušenosti věděla, že se nevyplatí očekávat jenom dobré zprávy.

Zatímco cítila, jak ji objímá transportní paprsek, obávala se, že bude muset znovu opustit *Columbii*, dřív než si přisvojí její tajemství.

*

Komandér Sam Bowers ještě nestrávil na palubě *Aventine* dostatek času a z více než sedmi set padesátičlenné posádky znal jména jen hrstky personálu. Byl vděčný, že Dax nabrala řadu vyšších důstojníků z bývalých kolegů na stanici DS9. Už když přijal Daxino pozvání, aby sloužil coby

její první důstojník, dozvěděl se, že doktor Simon Tarses by měl na palubu přejít spolu s ním coby nový lodní šéflékař. A že poručík Mikaela Leishmanová bude přeložena z *Defiantu*, aby zaujala pozici šéfinženýra *Aventine*.

Snažil se nezaobírat skutečností, že jejich předchůdci byli nedávno zabiti v zuřivých bitvách s Borgy. Rozhodl se, že je lepší soustředit se na zajímavou příležitost, kterou toto přeložení představovalo.

Aventine byla jednou ze sedmi nových experimentálních lodí třídy Vesta. Byla navržena jako víceúčelová průzkumná loď a její nejmodernější výzbroj z ní dělala jednu z mála lodí Flotily schopnou postavit odpovídající obranu dokonce i před Borgy. Její sesterské lodě bránily centrální systémy Federace – Sol, Vulkán, Andorii a Tellar – zatímco *Aventine* si udělala výlet bajorskou červí dírou na tento neobydlený svět v Gama kvadrantu. Na misi, u které se Bowers nemohl zbavit pocitu, že je zoufalou střelou naslepo.

Zahnul za roh, očekávaje turbovýtah, ale došel do slepé uličky. *Posádka není to jediné, co neznáš*, peskoval se při otočce zpět, aby pokračoval v hledání nejbližšího uzlu turbovýtahů. *Tři týdny tu jsi, a na spodních palubách se furt nevyznáš. Probud se, chlape.*

Zvuk tlumené konverzace vedl Bowerse hlouběji do chodby. Dvojice nižších důstojníků, hnědovousý Tellarit a pozemšťanka s kaštanovými vlasy, si před turbovýtáhem chmurným tónem povídala. Jakmile Tellarit zahlédl Bowerse, ztichl. Jeho společnice za něj nakoukla, spatřila důvod a následovala jeho příkladu. Bowers se zastavil za dvojicí, jež se najednou snažila tvářit nenuceně a uvolněně, zatímco se vyhýbala očnímu kontaktu.

Bowers si to nebral osobně. Tenhle způsob chování už viděl dřív, během války s Dominionem. Tito důstojníci sloužili na *Aventine* během bitvy u Acamaru před pěti

týdny a více než dvě stě padesát jejich kolegů v krátkém konfliktu zemřelo. Nyní byl jejich novým prvním důstojníkem Bowers, a i když byl v podstatě veteránem s téměř pětadvaceti lety zkušeností u Hvězdné flotily, v jejich očích byl především pouze „jednou z náhrad“. Chápal to. *Respekt si člověk musí získat*, připomněl si. *Jen buď trpělivý*. Zachytil letmý kosý pohled Tellarita. „Dobré ráno,“ řekl mu a snažil se, aby nezněl příliš bujaře.

Tellaritský praporčík byl nepřístupný. „Je odpoledne, pane.“

Tak to nešlo moc dobře, pokáral se v duchu. Pak se otevřely dveře turbovýtahu a on dva nižší důstojníky následoval. Žena zadala číslo paluby v sekundárním trupu a Bowers jednoduše řekl: „Můstek.“ Cítil se trochu provinile, že je obtěžoval. On a dva inženýři směřovali v podstatě opačnými směry, ale kvůli jeho hodnosti, umístění a cíli se turbovýtah řítily přímo na můstek, vezoucí oba nižší důstojníky společně s ním.

Mrkl dozadu na mladou ženu a provinile se na ni zazubil. „Pardon.“

„To nevadí, pane, stane se,“ odpověděla. Stejná věc se Bowersovi stala mnohokrát, když sám býval nižším důstojníkem. Byla to jedna z mnoha drobných otravností života na hvězdné lodi, které se všichni museli naučit zvládat.

Dveře se s jemným zasyčením rozestoupily a Bowers vešel na můstek *Aventine* s čistě sebevědomým a autoritativním vystupováním. Důstojníci z druhé směny byli na svých pozicích. Tiché polo-melodické zvuky zpětných vazeb z jejich konzolí přerušovaly hluboké hučení motorů nesoucí se palubou.

Poručice Lonnoc Kedair, lodní šéfka bezpečnosti, seděla v kapitánském křesle v zadní třetině můstku. Takaranská žena sošné postavy si stoupla, zatímco se k ní Bowers blížil zleva. „Pane.“

Přikývl. „Jsem připraven vás vystřídat, poručíku.“ Poněkud formálnější přístup k pravidlům chování na můstku byl jednou z jeho podmínek, aby pozici přijal, a Ezri souhlasila.

„Jsem připravena k vystřídání, pane,“ odvětila Kedair, řídíc se starobylym pravidlem pro střídání hlídek. Sebrala padd z opěrky a podala tenké zařízení Bowersovi. „Záchranné práce na *Columbii* postupují podle harmonogramu,“ pokračovala. „V dosahu senzorů žádný kontakt a všechny systémy jsou v normě. I když některá hlášení z povrchu planety bych chtěla zkontrolovat.“

Bowers vzhlédl od paddu. „Jaké druhy hlášení?“

Její šupinatý obličej zvrásnil sklíčený úsměv. „Takového druhu, co mě vedou k domněnce, že naše týmy jsou mnohem více vysílené, než kolik přiznávají.“

Usmál se a na paddu prolistoval několik obrazovek plných dat, aby našel komunikační protokoly výsadkových týmů na planetě. „Z čeho tak soudíte?“

„Několik hlášení o nehodách podaných s jedenáctihodinovým odstupem, každé od jiného inženýra.“ Působila, že jí je trapné pokračovat. „A také tvrdí, že na vraku *Columbia* straší, pane.“

„No, a možná že ano,“ řekl Bowers s vážnou tváří. „Už jsem viděl i podivnější věci.“

Kedairina tvář temně zezelenala. „Já bych se ovšem ráda ujistila, že žádný z našich inženýrů nemá halucinace.“

„Dobře, podívám se na to,“ ujistil ji a pohlédl dozadu přes rameno. „Je kapitán ve své pracovně?“

„Ano, pane,“ řekla Kedair. „Poslední dobrou půlhodinu má na lince admirála Nechayevovou.“

To nevěstí nic dobrého, pomyslel si. „Děkuji, poručíku, střídám vás.“

„Jsem vystřídána,“ odpověděla mu. „Povolení vylodit se, pane?“

„Uděleno. Ale neprotahujte to, mohli bychom vás potřebovat zpátky na třetí směnu.“

Kývla. „Rozumím.“ Pak se otočila a rychlými kroky svého dlouhého těla se vydala k výtahu.

Sotva se Bowers usadil, ozvalo se ze stropního reproduktoru dvojité zašvitoření předcházející slova kapitánky: „Dax komandéru Bowersovi. Prosím, hlase se v mé pracovně.“ Sam se postavil a srovnal si vršek uniformy, načež se obrátil k taktické důstojnici z druhé směny, Deltance, jež upoutala jeho pohled každý den od chvíle jejího naložení. „Poručíku Kandel,“ řekl suchým profesionálním tónem, „máte velení.“

„Ano, pane,“ odpověděla mu. Kývla na nižšího důstojníka u sekundární taktické konzole. Mladý muž se přesunul, aby převzal Kandelinu pozici, zatímco ona přešla můstek, aby usedla do velitelského křesla. Vše se odehrálo ladně, tiše a efektivně.

Jako dobře promazaný stroj, dumal Bowers spokojeně.

Vydal se k pracovně Dax kapitánky. Dveře se rozestoupily, když se přiblížil, a zavřely se za ním, když vstoupil. Kapitánka stála za stolem a hleděla skrze panoramatické okno z transparentního aluminia na tmavou planetu pod nimi.

I když znal Dax roky, Bowers stále žasnul, jak mladě vypadala. Navíc byla Ezri o víc než desetiletí mladší a on si musel občas připomínat, že symbiont Dax jí poskytoval důvtip za několik životů a výhodu zkušeností za stovky let.

Jelikož byli sami, Bowers upustil od formálního vystupování, které udržoval před posádkou. „Co se děje? Stáhli nás odsud?“

„Fakticky jo,“ odpověděla. S povzdechem se k němu otočila a zněla otráveně. „Máme dvacet čtyři hodin na dokončení záchranných prací a pak musíme zamířit zpět

k červí díře. Admirál Jellico chce, abychom byli součástí flotily chránící Trill.“

„Proč ta náhlá změna plánů?“

Dax jemně naťukala pár příkazů do stolního virtuálního rozhraní a nad stolem se objevila holografická projekce. Podle identifikačního tagu na spodní straně šlo o záznam vizuálních senzorů z lodi *Amargosa*. K vidění toho nebylo moc, jen krátká barevná salva střelby ze zbraní borgské krychle, následovaná zábleskem světla, přívalem šedivé statiky a pak už nic.

„*Amargosa* je jednou z pěti lodí ztracených v posledních šestnácti hodinách,“ řekla Dax. „Vše v sektoru Onias a za vše můžou Borgové. Nikdo neví, jestli všech pět lodí zničila ta samá krychle.“

„Jestli to byla práce jedné, může to být další zvěd,“ poznamenal Bowers. „Další *test* naší obrany.“

„A jestli nebyla,“ pokračovala Ezri, „tak invaze právě začala – a my jsme tady venku a hrajeme si na pískovišti.“ Frustrovaně zavrtěla hlavou a sedla si bokem ke stolu. „Tak či onak musíme zítra opustit orbitu, takže na vyzvednutí *Columbie* můžeme zapomenout. Potřebujeme nový profil mise.“

Bowers si založil ruce a přemítal nahlas. „Naším hlavním úkolem je zjistit, jak se sem *Columbia* dostala, a naší nejlepší šancí je zanalyzovat její počítačové jádro. Mohli bychom ho transportovat k nám, ale pak bychom tady museli znovu vytvořit ovládací rozhraní. To může trvat i několik dní, protože jsme s tím nepočítali, ale kdyby zafungovaly adaptéry Leishmanové a Helkara, mohli bychom jádro nechat na místě a do rána stáhnout jeho paměťové bloky.“

„A pak bychom mohli analyzovat data na zpáteční cestě,“ dokončila Dax jeho myšlenku. „Volila bych jinak, ale bude to muset stačit.“ Vzhledla. „Tak do toho. Než tuhle planetu opustíme, chci mít data u nás.“

*

Ve tmě byl hlad.

Ta potřeba byla tichou bolestí v bezvýrazném oparu vědomí – touha po teple, po životě, po bytelnosti.

Mysl a přítomnost. Samotná podstata toho byla uvězněna v kameni, její svoboda snem obklopeným a zapomenutým společně se jménem a pamětí.

Nebylo to nic, v tu chvíli jen nehašená žízeň, nezatížená identitou nebo závazky z minulosti. Jediné, co to znalo, byly trasy malého odporu, popotahování elementárních sil a ledová prázdnota ve vlastní podstatě – vše pohlcující chřtán.

Tak dlouho tu nic nebylo, jenom studená prázdná místa a slabé živiny z fotonů. Chvilkový proudový náraz energie to probudil ze smrtelného pokoje a pak se vytratil. Bez ochutnání. Teď, během snového mrknutí, se to vrátilo.

Nakonec bylo načase.

Po éonech zapírání bude hlad nakrmen.

2

2156

„Senzorové kontakty něco zaznamenaly, ve směru jedna-osm-jedna na sedm!“

Kapitánka Erika Hernandezová přenesla pozornost z řady lodí na hlavní obrazovce na hlavního taktického důstojníka, poručíci Kionu Thayerovou. „Polarizujte plátování trupu,“ přikázala, jelikož nechtěla ponechat nic náhodě. *Columbia* byla daleko od domova, doprovázela těžařský konvoj ze sektoru Onias, sporného průsečíku území Romulanského hvězdného impéria, Klingonské říše a nejvzdálenějšího kraje Zemí prozkoumaného prostoru.

Zaznělo jediné houknutí pohotovostního klaksonu a Hernandezová se okamžitě zvedla z křesla. Udělala jediný krok vpřed ke kormidelníkovi, poručíci Reiko Akagi. „Otočte nás a pronásledujte je,“ přikázala jí. Pohlédla vlevo na komunikační stanoviště, které obsluhovala praporčík Sidra Valerianová. „Zavolejte konvoj, ať provádějí úhybné manévry.“

Thayerová vzhledla od konzole. „Nejsme schopni zaměřit lodě nepřítele, kapitáne. Ruší naše senzory.“

„Nemůžu upozornit konvoj,“ doplnila Valerianová a otočila zoufalý pohled na lodě na obrazovce, přičemž její skotský akcent úzkostí zesílil. „Komunikace mezi loděmi je blokována.“

Nadporučík Kálil el Rašíd, druhý důstojník a vědecký specialista, zintenzivnil snažení na konzoli. „Zkusím vám pomoci to prolomit.“

„Taktický poplach,“ přikázala Hernandezová. Vrátila se na místo, když se otevřely dveře turbovýtahu a její první důstojník, komandér Veronica Fletcherová, vstoupila na můstek. Blondatá Novozélandanka na ni kývla, když ji mījela, a obsadila prázdnou inženýrskou konzoli po její pravici. „Taktické,“ vyžádala si Hernandezová, „hlášení.“

„Signál se pročištuje,“ odpověděla Thayerová. „Šest lodí, a vysokým warpem se blíží.“ Koukla přes rameno na kapitánku. „Romulani.“

Valerianová dokončila poslední úpravy na ovladačích svého panelu a hlásila: „Právě jsme prolomili šifrování, kapitáne. Zachytáváme jedno z jejich vysílání mezi loděmi.“ Strach přemohl trénink, až se jí chvěl hlas, když informovala můstek. „Všechny dostávají rozkaz zaměřit přednostně nás.“

„Nabijte fázová děla a torpéda,“ řekla Hernandezová s klidem. „Jedničko, řekněte majorovi Foylovi a jeho týmu MACO, aby se připravili ke střetu. Kormidlo, plnou parou vpřed. Taktické, zaměřte vedoucí romulanskou –“

Katastrofické zpomalení vrhlo Hernandezovou na palubu, přišpendlilo její důstojníky ke konzolím a přepážky pod tlakem zoufale sténaly. Panely potemněly, stropní světla zčernala a pulzování motorů se změnilo ve slabé klesající úpění. Na hlavní obrazovce se dlouhé tahy svitu hvězd proměnily do pomalu se otáčejícího hvězdného pole, což svědčilo o tom, že loď už není ve warpu a je nyní volně unášena normálním prostorem.

„Hlášení!“ zakřičela Hernandezová, když se sbírala z podlahy.

„Velící systémy nereagují, kapitáne,“ pronesla Fletcherová, zatímco marně bouchala do své konzole.

„Valerianová,“ navázala Erika, „sflikujte nouzové spojení se strojovnou a dejte to na reproduktor.“

Sidra odpověděla o pár sekund později. „Kanál otevřen.“

„Mústek volá strojovnu,“ pronesla Hernandezová se stále zvýšeným hlasem. „Hlášení.“

Po chvíli spojení plného prskající statiky odpověděl poručík Karl Graylock, rakouský šéfinženýr. „Máme tady dole středně těžké škody, kapitáne. Primární energie pořád běží, ale nemám žádné funkční ovládání.“

Hernandezová zostříla tón hlasu, aby zamaskovala prohlubující se obavy. „Karle, co nás zasáhlo?“

„Nebylo to nic z venku,“ odpověděl s jistotou Graylock. „Podle poslední sady dat, co jsem viděl, než všechno zhaslo, to vypadalo na kaskádové selhání začínající v komunikačních systémech.“

Do hovoru se vložila Fletcherová: „Zpráva, kterou jsme zachytili, kapitáne. Mohl to být trojský kůň, způsob, jak počítačový virus proklouzl naší obranou.“

„Jestli ano,“ zeptala se Hernandezová, „kolik je potřeba času na opravu?“

„Budeme muset vypnout celou loď,“ řekl Graylock. „S přenosným generátorem nastartovat hlavní počítač, smazat příkazové protokoly a obnovit je ze zabezpečené zálohy.“

„Neptala jsem se na postup, Karle, ale jak dlouho to bude trvat.“

Jeho nabručený povzdech se jasně nesl komunikátorem. „Tři, možná čtyři hodiny, pokud –“

Stropní světla se náhle jasně rozsvítila a všechny

konzole na můstku naráz ožily. Hučení impulzních motorů se rozeznělo mezi přepážkami a palubami. Všichni důstojníci na můstku zkontrolovali svá stanoviště.

Fletcherová vypadala ještě zmatenější než předtím. „Máme plný výkon, kapitáne, ale žádnou kontrolu.“

Erika se otočila dokola. „Reaguje někomu nějaká konzole?“ Všichni důstojníci konsternovaně kroutili hlavami. Pak se vrátilo zvučné pulzování motorů a panorama na hlavní obrazovce se změnilo v tunel z protáhlých hvězd. „Strojovno,“ vyštěkla Hernandezová, „co se to děje?“

„Nemám tušení,“ zakřičel Graylock zpět a zněl silně ustaraně. „Zrychlujeme. Warp tři... warp čtyři... warp pět, kapitáne!“

Thayerová ucukla od své konzole, jako by ta byla posedlá. „Torpédometry se nabíjejí!“ Zděšeně civěla na panel, když doplnila: „Zaměřujeme konvoj!“

„Karle, vypněte primární energii!“ křičela Hernandezová. „Hned!“

Od kormidla se ozvala Akagi. „Máme kurz na setkání s konvojem, kapitáne!“

Hernandezová tušila, co se děje. Bylo to jako ledová pěst do břicha. Vše se odvíjelo tak rychle, a ona se cítila jako nadrogovaná – příliš pomalá, aby to mohla zastavit.

Oněmělá Kiona byla přitlačena na stěnu za svým stanovištěm. Fletcherová tedy přejela židlí od inženýrského k taktickému a hlas se jí zatřásl zděšením. „Zbraně zaměřeny.“

Odstříhnutá od řídicích systémů lodi neměla Hernandezová ani možnost přetížit warpové jádro – ne že by to nějak změnilo výsledek jednostranných jatek, ale upřelo by to Romulanům potěšení použít její loď jako zbraň. Pak by už tu ovšem nezbylo nic, co by je mohlo zastavit před zničením konvoje.

Romulanský způsob, jak nasypat sůl do rány už poražené *Columbie* – protažení peklem.

Fletcherové hlas už byl otupělý a bez emocí. „Střílíme.“

Pištění elektromagneticky hnaných torpéd, když opouštěla loď, se rozléhalo smrtelným tichem na můstku. Obraz bezbranných civilních plavidel konvoje byl na obrazovce nahrazen rozpínavými červeno-oranžovými květy explozí nasycených antihmotou. Za méně než deset sekund byl celý konvoj zničen, zredukován na oblak jiskřících trosek a přehřátých plynů.

Světla potom znovu zablikala a zčernala, následovaná konzolemi můstku. Loď ztichla jako hrob. Hernandezová potlačila potřebu zvracet, ale třásla se bezmocným běsněním ze vzteku a adrenalinu. Stovky mužů a žen z konvoje byly ztraceny, a poslední věcí, kterou všichni ti lidé před smrtí viděli, bylo, že je zabila *Columbia*.

„Nechápu to,“ mumlala Valerianová. „Byli jsme zneškodněni. Romulani mohli konvoj zničit sami, tak proč k tomu použili nás?“

„Protože mohli, Sidro,“ odpověděla jí Hernandezová. „Tohle je zkouška toho, čím zaútočí na zbytek Flotily. My jsme jenom pokusní králíci!“

Graylockův hlas na nouzovém interním kanálu zapraskal. „Strojovna můstku!“

„No, prosím,“ odsekla Hernandezová.

„Kapitáne, myslím, že máme šanci dostat se z toho celí, ale bude to těsné.“

Hernandezová se donutila aspoň ke zdání klidu a rozhlédla se po zbývající posádce můstku. „Zaujměte pozice.“ Všichni rychle a tiše obsadili konzole a ona sama se posadila zpět do kapitánského křesla. „Tak jaký je plán, Karle?“

„Když Romulani zapnuli motory, aby zaútočili na konvoj, zanechali zbytkový náboj ve warpových gondolách. Manuální spouští to můžeme uvolnit, a tak během půl sekundy poskočit warpem.“

Rašíd zapochyboval. „Myslím, že toho by si všimli.“

„Biggs a Pierceová vypouštějí plazmu z vedení a vojáci MACO vytlačují fotonové hlavice z torpédovny. Když ve stejném okamžiku odpálíme hlavici a spustíme warp, mělo by to vypadat, jako že jsme spustili autodestrukci.“

„Jestli má někdo lepší plán,“ zeptala se Erika všech okolo, „poslechnu si ho.“ Zavládlo ticho. „Dobře, udělejte to rychle, Karle. Nebude trvat dlouho než se st...“ Exploze převálcovala *Columbii*. Házelo to palubou, zatímco z panelů na můstku létaly jiskry v zuřivých vodopádech. Vzduch naplnil ostrý pach kouře z hořící elektroinstalace. Stačilo pár sekund, a jediné světlo na můstku pocházelo z nepravidelných záblesků EPS, které napájelo obrazovky, takže postupně vzplanuly, explodovaly a zasypávaly posádku pichlavými zrníčky tříštěného skla.

Pak ji otřes, prudký až do morku kostí, vymrštil a hodil skrz šero dozadu. Narazila do záďové přepážky jako pytel a měla pocit, že její vědomí vyrazili z tělesné schránky. Propadala se do jiné, hlubší temnoty a mohla jen doufat, že poslední exploze, kterou zaslechla, byla tou, jež měla *Columbii* zachránit, a ne zničit.

3

2381

Komandér Christine Valeová seděla v kapitánském křesle vesmírné lodi *Titan*, hleděla na hlavní obrazovku a nechala myšlenky plynout v nekonečné temnotě mezi hvězdami.

Obklopovalo ji jemné šumění denní rutiny – známé tempo syntetických tónů a tlumených hlasů. *Titan* byl více než dva tisíce světelných let daleko za asociací Vela OB2 – za hustým shlukem nových hvězd, které se ukázaly být bohaté na životní formy převážně žijící v kosmu, a různé další divy. Teď se nacházeli hluboko v širokém prostoru nezmapovaného vesmíru, který se také zdál humanoidy podobně neosídlený. V posledních týdnech se intenzivní subprostorové skenování ukázalo být bez objevů, kromě běžného radiačního šumu na pozadí. Tak daleko od asociace Vela byla aktivita kosmozoi už vzácná, a po jiných hvězdných lodích v dosahu dvaceti pěti hvězdných let nebylo ani stopy.

Valeová v tom liduprázdném prostoru spatřovala určitou majestátnost. Bylo to jako zrcadlo její duše. Před několika měsíci uvízla spolu s hrstkou kolegů během mise na planetě Orisha. Její obyvatelé prováděli pokusy, jež vytvářely nebezpečné časové anomálie, které zničily

U.S.S. Charon, loď stejné třídy Luna, jako je i *Titan*, jenž také málem padl za oběť.

Jaza Najem, hlavní vědecký důstojník – a na krátkou dobu její milenec – se obětoval, aby ochránil loď a posádku. Ve výsledku byl donucen prožít život v minulosti planety Orisha, navždy vyhnán do její historie.

Pro Valeovou bylo stále těžké uvěřit, že Najem, muž, kterého kdysi milovala a stal se jejím důvěrným přítelem, je již několik století mrtvý. *Byl mrtvý, už když jsem ho potkala.*

Uběhly měsíce a její zármutek byl stále ostrý jako břitva. Nejdříve se bránila konzultacím s lodními poradci, ale když to kapitán nařídil, souhlasila s několika sezeními s doktorem Huilanem. Ne, že by to bylo k něčemu dobré. Podle Huilana byla „neochotná se k terapii zavázat“. Valeová o tom raději uvažovala jednoduše – prostě o tom nechtěla mluvit.

Setřásla strnulost sentimentálního dumání, zvedla se z křesla a pomalu obhlédla můstek. Dělal lehké kroky a palubní koberce je tlumily. Nakouknutí přes rameno praporčice Ailii Laveny potvrdilo, že *Titan* pokračuje na posledním kurzu, zatímco nadporučík Melora Pazlar – která na postu hlavního vědeckého důstojníka vystřídala právě Jazu, pokračovala ve vedení podrobného mapování hvězd.

Pohled na konzoli náčelnice operací Sariel Ragerové ukázal stabilní proud nabíraných astro-kartografických dat, která byla ustavičně zpracovávána, tříděna a evidována.

Na inženýrském stanovišti, obsazeném praporčíkem Torvigem Bu-kar-nguvenem, kyberneticky vylepšeným Choblikem, panovalo ticho a jeho úzká hlava nebyla nad konzolí skoro vidět. Metr vysoký dvounožec, který Valeové připomínal míšence mezi velikým nelétavým ptákem a ostríhanou

ovečkou, používal bionické paže a ruce s jemnou přesností k práci na panelech. Současně chápavým ocasem prováděl úpravy na panelech za sebou.

Valeová rychle ztratila přehled o desítkách systémů, které Torvig najednou obsluhoval. „Co vás tak zaměstnává, praporčíku?“

Výraz na jeho ovčím obličejí se ze soustředěné zvědavosti změnil na zkoprnělou nevinnost. „Zlepšuji efektivitu distribuce energie interního EPS vedení.“

Jako vždy, konkrétnost jeho odpovědi nenechala Valeové skoro žádný prostor pro nezávaznou konverzaci. Tentokrát se rozhodla to ani nezkoušet. „Dobře,“ řekla mu tedy stroze. „Tak pokračujte, praporčíku.“

„Děkuji, pane,“ odpověděl Torvig. Zatímco pokračoval v práci, jeho výraz se změnil v masku uspokojení a Valeová nemohla neobdivovat jeho neobyčejné soustředění. Na palubu přišel minulý rok, aby dokončil závěrečnou práci v rámci posledního ročníku Akademie a aby po završení studií na dálku zůstal, společně se svým spolužákem Zurinem Dakalem, na palubě *Titanu* ve stálé posádce.

Šéf bezpečnosti Ranul Keru byl dalším bodem na pořadí v obchůzce můstku. Černovousý Trill, chlap jako medvěd, se tiše tyčil nad konzolí. Zvedl pohled a poctil Valeovou úsměvem na půl úst, když se okatě nahnula, aby viděla, co má na monitoru. Byl to plán na neohlášené cvičení pro oddělení bezpečnosti. Simulovaná pohotovost ‚vetřelec na palubě‘. Při bližším pohledu si s pobavením všimla podrobností. „Dikironiový oblačný tvor?“ Se zdviženým obočím ho obvinila. „To je pěkně zlomyslný.“

„Taková je moje práce,“ odvětil s ďábelským zazuběním.

„Dej mi vědět, jestli někdo z nás přežije,“ poznamenala s úsměvem na rtech a pokračovala dál.

Když se přiblížila k taktickému stanovišti, komandér Tuvok pohled nezvedl, ale něco v jeho chování jí připadalo

neobvyklé. Probudila se v ní zvědavost, stoupla si za něj a koukla na hodnoty jeho panelu. Viděla jenom řady zpráv z dálkových senzorů, všechny se stejným tvrzením: žádný kontakt. Byl to nejklidnější taktický profil, jaký ve své kariéře kontrolovala.

Otočila se na snědého Vulkánce a ztlumila hlas na diskrétní šepot. „Nechtěl byste mi ukázat, na čem jste skutečně pracoval?“

Nejprve neodpověděl, ale pak zareagoval váhavým pohledem koutkem oka spolu s unaveným výrazem. Natukal několik příkazů a nerušená řada prázdných skenů byla nahrazena spleťtým souborem sítí rozmístění flotil a bojových scénářů.

Valeová jimi prolisovala a zeptala se: „Obrana centrálních soustav?“

„Ano,“ řekl Tuvok a stejně jako ona tlumil hlas.

Připravil desítky taktických profilů analyzující nedávné borgské útoky na federační prostor. V některých scénářích posuzoval strategické a taktické nedostatky reakcí Hvězdné flotily, v jiných se zaměřil na vyčlenění možných trhlin v obraně hranic, jež by Borgové mohli zneužít.

Vybrala jeden zajímavý. „Předpokládáte další možné cíle?“

„Bohužel... ne,“ odpověděl Tuvok.

Chvilku jí trvalo, než si dovedila, co měl na mysli. „Proběhly další útoky.“

„Ano,“ řekl Tuvok. Pak vyvolal poslední tajnou zprávu od velení Hvězdné flotily. „Toto bylo doručeno před deseti minutami. Pět lodí bylo v sektoru Onias v izolovaných střetech s Borgy zničeno.“ Sklopil pohled. „Nechtěl jsem znepokojovat posádku, takže jsem upustil od ohlášení jejího doručení. Měl jsem v úmyslu dokončit analýzu a písemně vás informovat za několik minut, diskrétně.“

„To bude asi nejlepší,“ odvětila Valeová. Od chvíle, co *Titan* opustil asociaci Vela OB2, byly zprávy z domova méně časté, a ty děsivé z posledních týdnů způsobily, že posádka se o svoje rodiny a blízké ve Federaci oprávněně strachovala. Kývla. „Pokračujte.“

Vrátila se k práci, ale uvolněnou atmosféru denní rutiny překryl stín nevyřčené úzkosti. Od odletu ze známého prostoru to bylo poprvé, kdy si upřímně přála průzkumnou misi přerušit. I když byl *Titan* zasvěcen mírovému bádání, šlo také o jednu z nejmodernějších lodí, jejíž kapitán byl impozantním bojovníkem.

Hvězdná flotila nepotřebuje další mapu prázdného sektoru, dumala Valeová, zatímco se zabořila zpět do kapitánského křesla. Právě teď potřebuje každou loď na frontové linii. Jenže přítomnost *Titanu* v bojích stejně nebyla možná. Trvalo by mu měsíce, než by se dostal domů – a pokud byla borgská hrozba tak extrémní, jak vypadala, vrátil by se nejspíš příliš pozdě, než aby něco změnil. *Takže se budeme dál hnát tmou,* zuřila Valeová, *a doufat, že až bude po všem, budeme se pořád mít kam vrátit.* Strnule hleděla na obrazovku a zlobu i frustraci se snažila pohrbit ve studené nekonečné prázdnotě mezi hvězdami.

*

Xin Ra-Havreii stál na úzké plošině v holografické komoře hvězdné kartografie a zdálky obdivoval Meloru Pazlar. Štíhlá blondátá Elaysianka se vznášela uprostřed nulové gravitace, několik metrů od okraje plošiny, a s lehkou grácií ovládala holografickou sestavu.

„Měl by ses přidat,“ volala na Ra-Havreii.

Usmál se. „Stačí mi pěkný výhled odtud.“

Melora natáhla levou ruku, otevřela dlaň a vybrala plující obrázek zprávy oddělení geologie, která podrobně

popisovala výsledky nejnovějšího planetárního průzkumu. Ruku ohnula, přitáhla obraz k sobě a zároveň ho gestem zvětšila. „To nové rozhraní je perfektní,“ řekla, když míháním prstů prolisovala hlášení.

„Jsem rád, že se ti líbí,“ odvětil Ra-Havreii. To on po Pazlařině povýšení na hlavního vědeckého důstojníka navrhl dotykové rozšíření pro uživatelské rozhraní holografické komory. Její uniforma byla upravena sítí vsazených nanosenzorů, rozvíjející se od podrážek bot až ke špičkám páru přiléhavých černých rukavic. Čirá kapalná matrice aplikovaná přímo na jejích očích jí umožňovala funkce holokomory zapínat pouhým pohledem. Přetvořil tuto technologicky úchvatnou komoru z pracovního prostoru do Melořiny osobní svatyně.

Přerušila práci a hodila po bělovlasém efrosianském šéfinženýrovi dalším našťvaným pohledem. „Takže co tě sem přivádí až ze strojovny? Bojíš se, že jsem to už stihla rozbít?“

„Ne, jen jsem chtěl vidět, jak to teď funguje, když už jsme po testovací fázi,“ odpověděl. „Zkušební a normální provoz se mohou velmi lišit. Tuhle tvrdou lekci jsem se už naučil,“ dodal se známkou melancholie.

Skutečný důvod jeho přítomnosti tkvěl v tom, že ji jednoduše chtěl vidět v akci. Pro Ra-Havreii, který si představoval půvabnou vědeckou důstojnici jako dirigenta symfonie dat a světél, bylo obrovským potěšením vidět ji používat nový systém.

Máchnutím ruky roztočila v místnosti prstence pracovních obrazovek a na opačné straně rozvířila pozadí s mlhovinou a hvězdami. „Všechno je tu tak snadné,“ řekla. „Až mě štve, když musím odejít.“ Spikleneckým tónem dodala: „Mezi námi, vždycky se děsím toho, až kapitán svolá poradu. Ten skeleton mě jednou zničí.“

Zpočátku Ra-Havreii přemýšlel nad způsoby, jak vylepšit

Pazlařinu schopnost pohybovat se po lodi, ale pak se rozhodl, že elegantnějším řešením bude přivést loď k ní.

„Co bys řekla na to,“ poznamenal s dramatických nádechem, „kdybych ti pověděl, že bys mohla chodit po celé lodi, kdykoli bys chtěla, aniž bys musela znovu navlékat tu hromadu železa?“

Pomalým mávnutím rozptýlila všechny pracovní obrázky a nechala kolem sebe hvězdný výhled. Úmyslně pomalu složila ruce, otočila se na místě, až plně zaměřila pozornost na Ra-Havreie. „Tohle si musím poslechnout. Ale plané naděje mi nedávej.“

Ležérně mávl rukou na galaktické panorama. „Jsem stále ještě vítán na tvém beztlázném území?“ Zareagovala ironickým pohledem, který vzal jako pozvánku. Bezstarostným pohybem si stoupl na rovnou kruhovou plošinu na konci rampy a pak se jemným odrazem vyhoupl do prostoru s nulovou gravitací. Ze zkušeností nabraných jako lodní návrhář a konstruktér přesně věděl, kolik síly má použít, aby se hladce dostal vedle Pazlar. Jeho dlouhé bílé vlasy a sněhobílý knír byly unášeny kolem obličeje jako chalupy hlubokými proudy.

„Počítači,“ rozkázal, „nahraj úpravy rozhraní Melora 4.“

„Úpravy připraveny,“ odpověděl ženský počítačový hlas.

Bokem koukl na Pazlar. „Doufám, že to ode mne nebudeš považovat za přílišnou troufalost, když jsem to pojmenoval po tobě.“

„Dám ti vědět, až uvidím, o co jde,“ odpověděla nedočkavě.

„Pochopitelně. Počítači, aktivuj modul holoprezenze. Místo: Paluba jedna, konferenční místnost.“ Všeobjímající sféra vnějšího vesmíru byla nahrazena jemným přechodem v holografické znázornění konferenční místnosti nacházející se za hlavním můstkem *Titanu*.

Reprodukce byla perfektní ve všech detailech, včetně vůně tkaniny na sedačkách a škrábance na dýze stolu, který udělala Pazlařina výztuha při její poslední účasti na schůzi. Venku za vysokými okny proudily warpem protažené hvězdy.

Jemná změna v gravitačním prostředí umožnila Pazlar a Ra-Havreiiovi na palubě spíše stát než se nad ní vznášet.

„To je mazaný trik,“ ohodnotila Pazlar.

Ra-Havreii se uchechtl a zvedl ukazováček. „Počkej, je toho víc.“ Klepl na svůj komunikátor. „Ra-Havreii komandéru Valeové.“

„Valeová. Pokračujte, komandére.“

„Komandére, mohl bych vás poprosit, aby někdo z osádky můstku šel na chvíli do konferenční místnosti?“

Valeová zněla zmateně. „Někdo konkrétní?“

„Ne,“ odvětil Ra-Havreii. „Kdokoli má chvílku čas.“

„Tak dobře,“ řekla s hlasem zabarveným podezřením. „Praporčice Vennoss je na cestě.“

„Děkuji, komandére. Ra-Havreii konec.“ Uculil se na Pazlar a zvedl tlusté bílé obočí. „Teď počkej.“

S jemným zasyčením se otevřel vstup vedoucí do koridoru spojujícího konferenční místnost a můstek, a Vennoss, mladá Kriosianka, vstoupila s paddem v ruce. Náhle se zastavila a překvapením od Pazlar ucouvla.

„Omlouvám se, madam,“ řekla hbitě. „Myslela jsem si, že se tu setkám s komandérem Ra-Havreiiem.“ Pak se na nadporučici nedůvěřivě zahleděla. „Promiňte, pokud mi do toho nic není, ale nepoužíváte normálně mimo hvězdnou kartografii pomocnou motorickou výztuž?“

Tichý upřený pohled s pootvřenými ústy byla bohatší odměna, než v jakou Ra-Havreii doufal. Poklepal na komunikátor znovu. „Ra-Havreii praporčici Vennoss.“

Snad půl sekundy po jeho větě se volání zopakovalo ze stropního reproduktoru uvnitř simulátoru. Když mluvila

Vennoss, slyšel její odpověď jak „osobně“, tak opakovaně ze svého komunikátoru. „Tady Vennoss. Pokračujte, komandéře.“

„Nadporučík Pazlar a já provádíme testování nového holozobrazovacího zařízení v laboratoři kartografie. Můžete tu s námi prosím chvíli vydržet, zatímco uděláme pár úprav?“

Vennoss jednoduše kývla. „Ano, pane. S potěšením.“

„Děkuji.“ Pohlédl z Vennoss na Pazlar a vlídně ji pobídl. „Do toho – promluv s ní.“

Meloře chvíli trvalo se ovládnout, ale pak narovnal držení těla jako správný důstojník. „Praporčíku,“ řekla a zadržela se, očividně nejistá, jak pokračovat. Pak navázala: „Vyskytly se nějaké nové senzorové kontakty od vašeho posledního hlášení?“

„Ne, madam,“ řekla pořád překvapená Vennoss. „Možná... jsem zaznamenala Kerrovu smyčku v blízké hvězdokupě, ale ještě procházím data, abych ji mohla potvrdit, než to zanesu do deníku.“

„Praporčíku,“ zeptal se Ra-Havreii, který se zarazil při poslechu svého hlasu linoucího se z Vennossina komunikátoru. „Na paddu, který držíte, je vaše analýza?“

Kriosianka zamrkala. „Ano, pane.“

„Nechala byste nadporučíka Pazlar na chvíli nahlédnout?“

„Jistě,“ přisvědčila. Došla k Pazlar a nabídla jí svůj padd.

Chvilku si jej prohlížela, než padd od Vennoss převzala, poté prošla některá data a čísla, načež jí padd podala zpět. „Děkuji, praporčíku. Těším se na čtení vaší zprávy.“

„Ano, madam.“

Ra-Havreii byl s testem spokojený. „Děkuji, praporčíku, můžete se vrátit na můstek.“

Vennoss přikývla, úlevně si oddechla a odešla stejnou

cestou, jakou přišla dovnitř. Jakmile byla pryč, Pazlar se otočila a usmála se na Ra-Havreie. „Myslel jsi to předtím vážně? Že díky tomuhle budu schopná jít kamkoli na lodi?“

„Vskutku ano.“ Přiblížil se k ní. „Trvalo to týdny, ale jsem si dost jistý, že systém holoprezence je plně integrovaný ve všech odděleních a na všech palubách. Tvůj holografický avatar je tvé zcela věrohodné zastoupení, a vtělení členů posádky by zde mělo být vykresleno s téměř dokonalou přesností.“

Aby ho trošičku poškádlila, zeptala se: „*Téměř* dokonalou?“

„No, *skoro* dokonalou,“ řekl. „Ale jen... do určité míry.“

Jelikož ho pověst znovu předešla, zeptala se: „A co, prosím tě, je ‚určitá‘ míra?“

Stál blízko ní, tak blízko, aby byl okouzlený jemnou vůní jejího parfému. „Řekl bych, že simulace ztrácí svoji hodnotu přesně v okamžiku, kdy se skutečnost stává žádanější.“

Vypadala pobaveně. „To je velmi taktní způsob, jak to podat.“

„No ano,“ zazubil se. „Říká se, že diskrétnost je ctnost.“ Naklonil se k ní v předešle polibku –

Odtáhla se a ustoupila. „Omlouvám se,“ řekla, vyhýbajíc se očnímu kontaktu. „Jenom jsem žertovala.“ Odvrátila se. „Snad jsem ti nezavdala důvod k falešným nadějím.“

Nadechl se k povzdechu, ale dech zadržel. „Ne,“ řekl s co největším taktem a sebevědomím, s jakým jen mohl. „Asi jsem se nechal unést. Jestli tu někdo něco pokazil, tak jsem to já, a omlouvám se.“

„Ne, nemusíš se omlouvat,“ řekla zpola obrácená zpět k němu. „Ale stejně děkuji.“

Ve zdvořilém gestu lítosti a pokory sklonil hlavu a nastavil otevřené dlaně podél těla, avšak uvnitř se hluboce

styděl. Když ji viděl takhle plnou síly a spokojenou, na chvílku zapomněl, že její emoce mohou být stejně křehké jako její konstituce.

Uplynulo mnoho měsíců od chvíle, kdy komandér Tuvok pod dočasným telepatickým vlivem vesmírné bytosti napadl Pazlar v hlavní vědecké laboratoři lodi. Nejenže ji fyzicky zranil, zlomil jí několik kostí, ale vynutil si vulkánským splynutím mysli klíčové informace z její paměti. Což je zvlášť osobní útok. Od té doby odvážně čelila svému strachu tím, že se navzdory fyzickým omezením od Tuvoka učila způsobům osobní obrany.

Ale nešlo pochybovat o tom, že ji útok změnil. Občas byla vřelá, ba dokonce veselá – ale od té doby i rezervovaná a hůře dosažitelná. Ve skutečnosti působila ještě více izolovaně než předtím.

Ra-Havreii taky věděl svoje o emočních jizvách, neodpuštěných prohřešcích a přetrvávající bolesti. Stále se vinil za fatální nehodu před lety ve strojovně *Luny*, prototypu *Titanu*. Všichni, co u toho byli, a mnoho dalších se ho snažili utěšit prázdnyými frázemi typu:

Nebyla to tvoje vina, Xine.

Vždyť jsi vůbec nemohl tušit, co se stane.

Musíš se už posunout.

Věděl svoje. Byla přece jeho práce konstruktéra třídy Luna vědět, co se stane. *Byla to jeho vina.*

Zjistil, že některé rány nelze zanechat za sebou. Minulost s ním zůstávala, pronásledovala jej a vždy mu připomínala jeho limity. V Meloře nyní viděl stín podobné bolesti.

Efrosiané se často naladili na emocionální potřeby druhých, což bylo považováno za základ důvěrnosti, a na oplátku to posilovalo sociální vazbu. Takže pro Ra-Havreiiie nebylo žádným překvapením, že v něm Pazlařina fyzická a emočně slabá místa probudila ochránářskou

stránku povahy. Což byl bezpochyby podvědomý faktor v jeho neúnavném úsilí přebudovat ovládací rozhraní hvězdné kartografie a vytvořit pro ni holoprezenční síť.

Nechal pohled na chvíli spočinout na jejím profilu. I když si v uplynulých letech užíval pozornosti celé řady společnic, včetně některých z *Titanu*, taková potěšení vždy pominula. Občas měl podezření, že řada záletů nebyla ničím jiným než prázdným rozptýlením z jeho potlačované melancholie.

Vystavený prázdnotě toho všeho tiše si povzdechl a koutkem oka dál sledoval Meloru.

Musím se držet víc zpátky, než se do ní zamiluju. A navíc, co bych dělal, kdyby se ona zamilovala do mě? Stín sebekritiky mu pokazil náladu. Xine, neblázni. Takové štěstí si nezasloužíš... určitě ne v tomhle životě. A minimálně ještě v jednom dalším.

*

Hned jak hlas doktora Ree řekl: „Pardon,“ začala se Deanna Troi cítit špatně.

Poslouchala ho teď jen napůl ucha, a zatímco pořád mluvil, propadala se do černé jámy lítosti a zuřivosti. *Ne, znovu ne*, vnitřně se rozčilovala. *Nemůžu tím znovu procházet. Teď ne.*

Její manžel, přítel a Imzadi – Will Riker, stál vedle ní, a když si sedala na okraj biolůžka, sevřel svojí rukou její. Před studeným světlem ošetřovny raději zavřela oči, zatímco jí doktor sděloval špatné zprávy.

„Udělal jsem ty testy několikrát,“ řekl. „Není pochyb.“ Sklonil dlouhou ještěřící hlavu a koukl na padd ve své šupinaté ruce s drápy. „Genetické anomálie jsou neopravitelné. A obávám se, že se budou pouze zhoršovat.“

Bylo to tak nespravedlivé. Horké slzy se jí řinuly z očí,

hrdlo se žalem a vztekem stáhlo a na hrudi jako by měla balvan, až se jí těžko dýchalo.

Will cítil, že není schopná sama mluvit, tak se zeptal pahkwa-thanského lékaře: „Víte, proč se to stalo? Můžete nám říct, jestli se to bude opakovat?“

„Ještě ne,“ řekl v podstatě dinosauří doktor. Troi se na něj podrážděně zamračila, nevypadal však, že by ho to vyvedlo z míry. „Potřebuju provést detailní analýzu, než určím prognózu.“

Ještě než se její Imzadi obořil na doktora Ree, empatický smysl Troi cítil jeho pulzující vlny rozhořčení. „Proč jste neudělal tehdy před pěti měsíci?“

„Protože první potrat u humanoida běžně není důvodem pro dlouhodobé obavy,“ odpověděl Ree možná až moc zpříma. „Je stejná pravděpodobnost potratu u ženy, která již jeden zažila, jako u ženy, které se to nestalo. Ale druhý případ výrazně zvyšuje riziko komplikací v budoucnu.“ Znovu mluvil spíše k Troi než k Willovi. „Betazoidky vašeho věku mají často těhotenství úspěšné, ale vaše teranská polovina do toho vnáší hormonální aspekty, které nám vyhlídku trochu zatemňují. Zkrátka potřebuji provést další testy. S vaším svolením, samozřejmě.“

V otupělé Troi se mísila touha křičet s nutkáním schovat se do temného tichého kouta a jednoduše se na dlouhé týdny ukrýt. Sebrala v sobě síly pouze na maličké kývnutí bradou v odpověď. Pak vrhla nešťastný pohled na podlahu a doufala, že tenhle hnusný den už skončil. Doktor dopsal poznámky do paddu, vzhlédl a řekl: „Pokud nemáte víc otázek, tak bychom vás nejspíš měli připravit.“

Will se natočil tak, aby umístil svoje rameno mezi Troi a doktora. „Připravit? Na co?“

„Na odebrání plodu,“ odpověděl opět výrazně stroze.

Troi si pravou rukou zakryla břicho a okamžitě ostře zareagovala. „V žádném případě!“

Ještě než Ree pokračoval, mezi zuby mu chraptivě zachrastilo: „Komandéře, prosím vás – doporučuji tento postup ve vašem nejlepším zdravotním zájmu.“

„Nesouhlasím,“ řekla Troi, sklouzla z biolůžka na nohy a přiblížila se více k Willovi.

Ree ukročil stranou, aby zablokoval Rikerovi a Troi cestu. Dostal je do kouta mezi dvě biolůžka. „Moje drahá poradkyně, je mi nesmírně líto, že to musím takto říct, ale váš plod se porodu nedožije. Zemře v děloze – ale na rozdíl od vašeho posledního potratu je tentokrát ohroženo i vaše zdraví, možná i život.“

Přednesl logický a rozumný důvod, jenže Troi to nezájímalo. Její dítě, ať mělo jakoukoli vadu, s ní bylo propojené a ve všem na ní záviselo, od výživy až po protilátky. Tak maličké a bezbranné – její křehký potomek byl nevinnou nádobou, ve kterou ona a Will vložili naděje a sny. Nemohla se přinutit, aby udělala, co doktor Ree žádal, ani aby zachránila samu sebe.

Zatvrdila se ve svém rozhodnutí. „Odpověď zní ne, doktore.“

„Coby hlavní lékařský důstojník bych na tom mohl trvat,“ připomněl Rikerovi. „Jsem si jistý, že to dobře víte, kapitáne.“

Will se nad Reeovou námitkou naježil. „Moje žena řekla ne, doktore. Doporučuji vám, abyste si rozmyslel, jestli na nás budete v této záležitosti tlačit.“ Obejmul Troi kolem ramen a naznačil jí, že odcházejí. Ree se ani nehnul. Will ho probodl pohledem. „Odcházíme, doktore.“

Troi věděla, že ohromný Pahkwa-thanh by snadno mohl schramstnout obě jejich hlavy lehkým žvýknutím silných čelistí. Před její empatickou myslí vyzařoval frustraci a podrážděnost ještě jasněji než Will odhodlání. Předpokládala, že si Ree, s povahou predátora, konfrontaci vychutná. Místo toho se ale otočil a šinul si to do své

kanceláře s náladou ztěžklou stínem roztrpčeného zklamání.

Will ji tedy vyvedl z ošetřovny, na chodbě ji vzal za ruku a ve smutném tichu společně kráčeli ke kajutě. Jako vždy si nasadil masku hrdiny a choval se stoicky, jenže jeho hluboký žal byl pro ni hmatatelný stejně dobře jako její vlastní. Cítila z něj hlubokou úzkost, kterou si zakázal projevit – silný vnitřní konflikt smíšený se strachem. Už na ošetřovně vnímala stejné podtóny v jeho emocích. Když mu zkoumala myšlenky, uvědomila si, že vážně nesouhlasil s jejím rozhodnutím odmítnout radu doktora Ree, a přece bez váhání podpořil její volbu.

Jako jeho žena byla vděčná, že upřednostnil ne svoje, ale její přání. Jako matka ho nesnášela, že byl kvůli ní ochoten obětovat jejich dítě.

Od původního pokusu, který skončil tragédií, uběhlo už několik měsíců. První potrat se odehrál bez varování jen jako prudká noční bolest, a to si až do té chvíle mysleli, že jejich největší překážkou bude početí samotné.

Oba dva se podrobili zdlouhavým invazivním lékařským zásahům kvůli plodnosti, aby překonali to, co doktor Ree „zdvořile“ popsal jako „genetickou nekompatibilitu“ jejich DNA. Několik neúspěšných pokusů početí zatížilo její vztah s Willem do nebyvalé míry. Hormonální změny, kterými kvůli posílení plodnosti prošla, oslabily její psionické obranné valy. Následkem toho byly její emoce promítány na ostatní nejneočekávanějšími, a někdy i nebezpečnými způsoby. Všechno se zdálo být jednodušší, když si mysleli, že to jediné, čeho by se jejich budoucí rodina měla bát, je „tam venku“, vzdálené a bezejmenné. Teď ta největší hrozba jejich snů spočívala v nich samých – vada, defekt, který by je opravdu učinil pro vysněné role nepoužitelnými.

Tento druhý pokus počít dítě byl činem čisté naděje.

Aktem neochoty podlehnout zoufalství. Will během nocí, kdy Deanna prolévala horké slzy a propadala chmurám, nikdy nezaváhal a nikdy se nevzdal naděje, že to nakonec zvládnou. „Věřím v tebe,“ řekl jedné noci před mnoha měsíci. „Věřím v nás. Musím věřit, že tohle zvládneme. Musím tomu věřit.“

A až do dnešního večera skutečně věřil.

Když doktor Ree přednesl svoji diagnózu, něco se ve Willovi změnilo. Cítila to v jeho mysli jako chladnou rezignaci. Trvalo to jen chvíličku, ale stalo se. Ztratil naději.

Byla natolik ponořená v myšlenkách, že si všimla turbovýtahu, až když z něj vystupovali na palubě s jejich kajutou. Po pár krocích do chodby se zastavila, ale Will pokračoval, dokud neucítil odpor její ruky, na základě čehož se se starostí a péčí se otočil. „Je něco špatně?“

„Nevím,“ zalhala. „Mám jen potřebu se projít. Možná v simulátoru.“

Kývl. „Dobře. Kdekoli chceš.“

Když se vydal zpět k turbovýtahu, pustila se jeho ruky. „Měla jsem na mysli... že mám potřebu se projít *sama*.“

V obličejí zbledl, povadl a svěsil bradu. „Aha,“ odpověděl tichým poraženým hlasem.

Troi nepotřebovala empatii, aby věděla, jak hluboce ho ranila. Řeč celého jeho těla ukazovala, jak se uzavřel, a jeho muka byla natolik zdrcující a intenzivní, že je nemohla odstínit. Zoufale ho chtěla ukonejšit, jenže mysl měla zaplavenou vlastním toxickým odvarem temných emocí. Dvakrát za méně než půl roku se jejich naděje na rodinu proměnily v prach a ona nevěděla proč. Nemohla to přijmout.

„Omlouvám se,“ řekla. „Prostě jen... já...“

„Chápu,“ řekl a ona věděla, že opravdu rozumí. Byl její Imzadi a jejich citová vazba teď ještě posílila sdíleným

zármutkem; i když normálně poskytovala útěchu. Bylo toho prostě příliš.

„Omlouvám se,“ zopakovala. Pak odešla a přitom věděla, jak moc ji chtěl Will zastavit, zatímco doufala, že to neudělá. Nenáviděla se, že ho takto opouští, a zároveň ho milovala i proklínala, že ji nechal jít.

Vstoupila do turbovýtahu a dveře se za ní zavřely. „Holopaluba jedna,“ pronesla tiše a výtah při zrychlení zahučel, jak objížděl primární trup.

Zatímco se s ní turbovýtah řítí obvodem talířové sekce, myslela na svoji starší sestru Kestru, která v sedmi letech, chvíli po Troině narození, utonula. Jejich matka si potlačení všech vzpomínek na Kestru po několik dekád způsobila těžké psychologické trauma, až ji skrývaný žal skoro zevnitřku rozežral.

V té době Troi s matkou soucítila, i když se hrozila toho, že Lwaxana byla schopná vymazat si vzpomínky na vlastní dítě z paměti. Teď když sama podruhé čelila hrozícímu potratu, už necítila odpor k matčině úmyslné amnézii. Záviděla jí.

*

Kapitán William Riker rychlými kroky přešel z turbovýtahu do své pracovny. Oční kontakt navázal letmo pouze s první důstojnicí Christine Valeovou, jež právě velela druhé směně. Krátce kývla a zvedla se z jeho křesla. „Pohov,“ řekl ostře Riker, pokračoval v chůzi a snažil se vzbudit co nejmenší pozornost. Jakmile se za ním dveře pracovny zavřely, zpomalil a ke stolu došel těžkými unavenými kroky. Aby jej obešel až ke své židli, mu připadalo jako příliš těžká práce, a tak se prostě otočil a posadil na jeho okraj. Vyčerpáním svěsil hlavu. Kvůli Deanně zachovával zdání klidné sebekontroly, jenže jeho emoce bušily jako bouře

do prázdných břehů jeho duše – jako drtivé vlny se střídaly deprese, vztek, vina a popírání.

Věděl, že odříznutí od Deanny byla jen iluze. Pouto s ní sdílené překlenovalo vzdálenost a fyzické překážky. Jejich vzájemné emoce byly pro ně natolik hmatatelné, tak přítomné, že když jeden z nich zažíval něco mučivého, cítili to oba. Od té chvíle, kdy se zamilovali, byla jejich vazba tak silná, až byli někdy schopni telepaticky komunikovat. Byly to výjimečné situace, ale díky nim se s ní cítil hluboce propojený.

A teď mu přišla tak vzdálená.

Zvonek u jeho dveří náhle zazvonil. Zvedl se z okraje desky stolu a donutil se stoupnout si předpisově; zatáhnutím si srovnal předek uniformy do hladka. „Vstupte.“

Dveře se stáhly na stranu, čímž na chvilku pustily dovnitř zvuky můstku. Christine vstoupila do pracovny a zastavila se hned na hranici dosahu senzorů dveří, které se za ní zavřely. Pohled se změnil na přímý a ustaraný. „Pane?“

„Chris,“ řekl s nucenou nonšalancí a konečně obešel stůl. „Co pro vás můžu udělat?“

Unaveně se usmála. „Chtěla jsem se vás zeptat na to samé.“ Trochu zvažněla a pokračovala: „Jste v pořádku? Už nějakou dobu nejste sám sebou.“

Vytáhl židli zpod stolu. „Definujte nějakou dobu.“

„Minimálně několik měsíců,“ odpověděla. „Nevykládejte si to špatně, maskujete to dobře. Ale něco se změnilo. Působíte... jako byste sám sebe nevnímal.“

Riker se s unaveným povzdechem posadil. „Jak to?“

„Můžeme pominout hodnoti i záznam a mluvit na rovinu?“

Riker nebyl připravený na její kritický tón. „Samozřejmě,“ řekl po chvíli. „Vždycky, to přece víš.“

„Wille,“ zeptala se, „je něco špatně?“

Instinkt ho přiměl všechno popřít. „Nic. Jsem v pohodě.“

„Ne, Wille, to nejsi.“ Došla ke stolu a sedla si naproti němu. V jejím hlase zesílily obavy, když pokračovala: „Společně jsme sloužili na *Enterprise* i během těžkých časů a já jsem už skoro rok tvůj první důstojník. Ale nikdy jsem tě neviděla chovat se takhle. Prosím, mluv se mnou. Co se děje?“

Sklopil židli a přejel si rukou po obličejí. Byl to reflex; myslel si, že si chtěl na hlavě a krku rozmasírovat únavu, ale teprve když gesto prodloužil, si připustil, že je to zdržovací taktika, jak oddálit odpověď a vyhnout se očnímu kontaktu. Nesnášel ten pocit obnaženosti, když byl snadno čitelný. Už neměl možnost dál popírat, jenže zjistil, že se jí váhá svěřit. Konečně sundal ruku z brady a řekl: „To je složitý.“

„Zjednoduš to,“ odvětila Valeová.

Neuvolnil se ani pořádným nádechem. „Mohl bych uplatnit svou hodnost a říct ti, abys to nechala být.“

Valeová kývla. „Opravdu to tak chceš?“

„Vžíváš se do role poradce?“ Nuceně se usmál ve snaze odlehčit situaci, a hlavně utéct od tématu. V křesle se otočil tak, že jí nastavil profil. „Někdy si kapitáni musí držet od posádky odstup.“

„A do určitého bodu to je v pořádku,“ odpověděla mu. „Ale právě teď to vypadá, že tvoje schopnost velet je tím, čím si procházíš, ať už je to, co je, narušená. A protože mojí prací je zajistit, že tahle loď bude i s posádkou vždy plně připravená, tak se tvůj problém stává i mým.“

Riker se zamračil. „Stejně si nejsem jistý, že –“

„Obzvláště když to zahrnuje tvoji ženu, která taky patří mezi vyšší důstojníky,“ dodala Valeová, tušíc odkud vítr vane.

Zamračené se otočil zpět čelem k ní. „Jak jsi na to přišla?“

Než Valeová odpověděla, na okamžik zaváhala a pak taktně pokračovala: „Wille, vím, že jste s Deannou měli problém počít. Řekla mi o tom už na Orishe. O lékařských zásadách, jak vás to oba zatěžuje... Všimla jsem si, že teď máte podobné potíže jako tehdy. Nějakou dobu jste pak zase působili šťastně, takže si říkám, jestli...“

Popírat evidentní bylo únavné a on cítil, jak ho obezřetnost opouští; uvažoval, jestli by se mu neulevilo, kdyby ji opustil úplně. „Je ti jasné, že co si tu povíme, tady taky zůstane?“ vyřkl důrazně. „Nebudeš se o tom bavit s nikým z posádky, s poradci... prosím, hlavně ne s poradci.“

„No samozřejmě,“ potvrdila Valeová, jako by se jí trochu dotklo, že jí to vůbec říká.

Riker se ještě jednou zhluboka nadechl a pomalu vydechl, zatímco si srovnával myšlenky a zoceloval odhodlání. „Několik posledních měsíců bylo pro mne a Deannu těžkých,“ svěřil se. „Asi víš, že jsme s doktorem Ree pracovali na léčbě plodnosti –“

„Až příliš dobře,“ odvětila Valeová. Odkazovala tak na to, jaký vliv měly empatické projekce Troi přímo na ni osobně.

„Mysleli jsme si, že jsme byli úspěšní,“ doplnil a bylo těžké pokračovat. „Neprobíhá to ale tak, jak jsme doufali.“

Přesně jak se obával, zavládlo mezi ním a Valeovou smutné ticho, a její výraz se zjemnil. Natáhla se dopředu a položila ruce na jeho stůl. „Jak moc je to zlé?“

Nemohl to pojmenovat. „Zlé.“

Úzkostlivým šepotem se zeptala: „Potrat?“

Slyšet to vyslovené se soucitem, ve srovnání se studeným, klinickým skřehotáním doktora Ree, bylo pro Rikera ještě horší, než si myslel. Z hrudi se mu dral zármutek, a sotva stačil kývnout na potvrzení, než se mu oči zalily slzami. Na chvíli si zakryl ústa a bojoval, aby zvládl dlouho polykaný pláč. „Nosím to v sobě měsíce,“

mezi slovy lapal po dechu. „Všechno se to nahromadilo. Připadám si, že jsem Deannu zklamal.“

„Ty jsi ji nezklamal,“ odpověděla Valeová. „Vím, že jsi ji nezklamal.“

„Možná že ne, ale přijde mi to tak.“ Dlaní setřel slzy z jedné a pak druhé tváře. „Je poloviční Betazoidka, takže se těžko rozlišuje, kde hraničí moje touhy s jejími. Říkám si, jestli její přání mít děti nebylo ve skutečnosti moje a já ji do toho nenavezl.“ Vstal z křesla, odvrátil se od Valeové a popošel k oknu za stolem. „Právě jsme zjistili, že se to všechno opakuje. Přijďme o další. A tentokrát, když s tím něco neudělá... by ji to mohlo i zabít.“

„Doktor Ree by mohl něco –“

„Však se nabídl,“ doplnil Riker. „Vlastně na tom trval. Ale Deanna nechce. Ví, že jí hrozí nebezpečí, ale prostě to neudělá. A místo abych se s ní dohadoval, nechal jsem ji léčbu odmítnout a odvedl ji z ošetrovny.“

Na pozadí plujících hvězd se zračil poloprůhledný odraz Valeové. „I tak,“ řekla, „nic z toho není tvoje chyba.“

„Co na tom záleží,“ řekl Riker s obrovským výdechem. „Začínám mít pocit, že už se nedá nic dělat, tak či onak.“

Sledoval odraz Chris, když si stoupla, obešla stůl a postavila se k němu. „Proč se nedá nic dělat?“

„Ta zeď, o které jsem mluvil,“ vysvětloval, „mezi mnou a posádkou? Začínám mít pocit, že je už také mezi mnou a Deannou. Slyšíme svoje myšlenky, ale nejsme schopni o nich mluvit.“ Pak si prohlížel svůj uštvaný odraz v okně. „Být viditelným párem na hvězdné lodi nebylo nikdy jednoduché. Je to ještě o to těžší, že jsem kapitán a v porovnání s posádkou na *Enterprise*, na kterou jsem byl zvyklý, je tahle prostě malá.“

„Vím, co myslíš,“ řekla Valeová. Její vlastní tlumený žal připomněl Rikerovi ztrátu Jazy Najema před pár měsíci.

„Jo,“ vydechl Riker, „však já vím.“ Otočil se čelem k ní.